

Nieuwsbrief STAB OGR Updates - Nummer 06, 2019

Nummer 6, 2019

Redactie: mr. G.A. Keus, mr. J.K. van de Poel, mr. ir. O.W.J.M. Scholte, mr. R. Veenhof en bc. K-RMT P.A.H.M. Willems.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2019:1040](#) 22-02-2019

gs Noord-Brabant

Raad van State

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:818](#) 13-03-2019

Waterschap Hollandse Delta/water- en wegenvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:827](#) 13-03-2019

Amsterdam/exploitatieplan 'Buiksloterham, 5e herziening'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:718](#) 06-03-2019

Roerdalen/omgevingsvergunning

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:682](#) 06-03-2019

Goeree-Overflakkee/bestemmingsplan 'Windpark Kroningswind'

[Raad van State, ECLI:NL:RVS:2019:547](#) 20-02-2019

Bloemendaal/'2e reparatiebestemmingsplan Bloemendaal 2012'

Annotatie

Berthy van den Broek

ANNOTATIE

Berthy van den Broek

1. In de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 13 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:421 (Beverwijk) is benadeelde eigenaar van meerdere percelen, waarvoor zowel onder het oude als het nieuwe bestemmingsplan (gedeeltelijk) uit te werken bestemmingen vigeren. Voor beide uit te werken bestemmingen is er geen uitwerkingsplan vastgesteld. De uitspraak illustreert de wijze waarop in een dergelijke situatie een uit te werken bestemming in de planvergelijking moet worden betrokken, wanneer de aanvraag om planschadevergoeding is ingediend na 25 april 2013.

2. Het uitgangspunt van artikel 6.1 lid 2 onderdeel a Wro is dat de uit te werken bestemming, die op grond van artikel 3.6 lid 1 onderdeel b Wro in een bestemmingsplan kan worden opgenomen, geen zelfstandige grondslag is voor de toekenning van een planschadevergoeding. Pas wanneer een uitwerkingsplan is vastgesteld, kan er aanleiding zijn voor de toekenning van een planschadevergoeding (zie art. 6.1 lid 2 onderdeel b Wro). De regering heeft dit uitgangspunt bevestigd met de toevoeging van een nieuw zesde lid aan artikel 6.1 Wro, dat op 25 april 2013 in werking is getreden. Volgens artikel 6.1 lid 6 Wro kan de bepaling in een bestemmingsplan die aan het college de bevoegdheid toekent om een omgevingsvergunning voor een binnenplanse afwijking te verlenen, niet leiden tot de toekenning van een planschadevergoeding, maar moet gewacht worden totdat met toepassing van deze bevoegdheid een besluit is genomen op een aanvraag om een omgevingsvergunning voor binnenplannen afwijken. Artikel 6.1 lid 6 Wro noemt slechts de omgevingsvergunning voor binnenplannen afwijken als bedoeld in artikel 3.6 lid 1 onderdeel c Wro, maar in de toelichting op de wetwijziging van 25 april 2013 (*Stb.* 2013, 144) merkt de regering op dat schade die het gevolg is van een uit te werken bestemming pas geclaimd kan worden als de schade concreet kan worden gemaakt aan de hand van een besluit over de uitwerking (*Kamerstukken II* 2011/12, 33135, 3. p. 13). Wanneer er een uitwerkingsplan wordt vastgesteld, is dit een zelfstandige grondslag voor een tegemoetkoming in de planschade. Dit heeft tot gevolg dat met het indienen van een aanvraag om planschadevergoeding gewacht moet worden totdat een uitwerkingsplan is vastgesteld. Een benadeelde burger kan dus niet al een aanvraag indienen die ziet op schade ten gevolge van de uit te werken bestemming zelf. Uit de hiervoor

weergegeven totstandkomingsgeschiedenis van artikel 6.1 lid 6 Wro leidt de Afdeling bestuursrechtspraak af dat de wetgever heeft beoogd dat een uit te werken bestemming niet in de vergelijking tussen het oude en het nieuwe planologische regime mag worden betrokken en geen grond voor een tegemoetkoming in de planschade is, zolang geen uitwerkingsplan in werking is getreden. Dit geldt voor aanvragen die zijn ingediend na de inwerkingtreding van artikel 6.1 lid 6 Wro op 25 april 2013. Conclusie: wanneer een uit te werken bestemming deel uitmaakt van het nieuwe planologische regime, kan er geen planschadevergoeding worden toegekend zolang er geen uitwerkingsplan is vastgesteld. Dit is bevestigd in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van 7 februari 2018, ECLI:NL:RVS:2018:427 (Enkhuizen). In de uitspraak van 13 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:421 (Beverwijk) is deze situatie aan de orde voor perceel I (zie r.o. 6.1).

3. Op deze hoofdregel wordt de volgende uitzondering gemaakt. Wanneer de eigenaar van een perceel directe schade meent te lijden omdat een nieuwe uit te werken bestemming bepaalde bestaande gebruiksmogelijkheden wegbestemt, kan deze schade wel voor vergoeding in aanmerking komen (zie ABRvS 7 februari 2018, ECLI:NL:RVS:2018:427, Enkhuizen). Een duidelijk voorbeeld biedt de uitspraak van 11 juli 2018, ECLI:NL:RVS:2018:2298 (Roosendaal). Benadeelde is eigenaar van twee percelen met bedrijfsgebouwen, die onder het oude bestemmingsplan voor bedrijfsdoeleinden waren bestemd. In een nieuw bestemmingsplan werd aan deze percelen een uit te werken bestemming woongebied toegekend, maar de uitwerking laat jaren op zich wachten. Door uitstel van de uitwerking van de nieuwe bestemming staan de bedrijfsgebouwen leeg, zijn de commerciële huurders vertrokken en is de opbrengst van de bedrijfsgebouwen nihil. Het is niet mogelijk om de verouderde bedrijfsgebouwen te vervangen door nieuwe maar het realiseren van woningbouw is in afwachting van de uitwerking van het bestemmingsplan evenmin mogelijk. In deze uitspraak oordeelde de Afdeling dat de uitwerkingsplicht en de uitwerkingsregels in het nieuwe bestemmingsplan buiten beschouwing moeten worden gelaten bij de planvergelijking maar dat het bouwverbod – ten aanzien waarvan in het bestemmingsplan niet was geregeld dat ervan kan worden afgeweken bij omgevingsvergunning – wel bij de planvergelijking mag worden betrokken. Hetzelfde geldt voor het wegbestemmen van het gebruik voor bedrijfsdoeleinden. Voor zover benadeelde schade lijdt door het wegbestemmen van het gebruik van de gebouwen voor bedrijfsdoeleinden, kan de schade aan het nieuwe bestemmingsplan worden toegerekend. Een uit te werken bestemming in een nieuw bestemmingsplan kan dus bij uitzondering aanleiding geven tot planschadevergoeding, indien de eigenaar van het betreffende perceel directe schade lijdt vanwege een bouwverbod zonder binnenplanse afwijkingsmogelijkheid of het wegbestemmen van bestaande gebruiksmogelijkheden.

4. In de uitspraak van 8 februari 2017, ECLI:NL:RVS:2017:326 (Eindhoven Lidl), leidt de Afdeling uit de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 6.1 lid 6 Wro af dat de wetgever slechts bedoeld heeft de uit te werken bestemming als onderdeel van het nieuwe planologische regime buiten beschouwing te laten bij de planvergelijking. De wetgever ziet het buiten beschouwing laten van een uit te werken bestemming niet als zelfstandig doel, maar als middel om te bewerkstelligen dat geen tegemoetkoming wordt verstrekt voor planschade die de aanvrager niet in die omvang zal lijden, indien het uitwerkingsplan minder ongunstig uitvalt dan het geval zou zijn bij het benutten van de maximale mogelijkheden van de uit te werken bestemming. De wetgever heeft beoogd dat slechts voor werkelijke planschade en niet voor theoretische planschade een tegemoetkoming wordt toegekend. Wanneer een uit te werken bestemming deel uitmaakt van het oude planologische regime, maar in plaats van een uitwerkingsplan een ander, nadeliger, planologisch besluit wordt genomen, zoals een bestemmingsplan met een eindbestemming (zie ABRvS 7 februari 2018, ECLI:NL:RVS:2018:427, Enkhuizen en ABRvS 8 februari 2017, ECLI:NL:RVS:2017:326, Eindhoven Lidl), kan er wel degelijk sprake zijn van planschade die voor vergoeding in aanmerking komt. In de uitspraak van 13 februari 2019, ECLI:NL:RVS:2019:421 (Beverwijk) blijkt dat de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van 8 februari 2017, ECLI:NL:RVS:2017:326 (Eindhoven Lidl), had overwogen ten aanzien van perceel II dat een uit te werken bestemming die onderdeel is van het oude planologische regime mag worden betrokken bij de planvergelijking. Artikel 6.1 lid 6 Wro verzet zich daar niet tegen. De Afdeling bestuursrechtspraak neemt geen afstand van het standpunt van de rechtbank, waaruit ik afleid dat de jurisprudentielijn in de uitspraak van 8 februari 2017 (Eindhoven Lidl) kan worden beschouwd als vaste jurisprudentie. Wanneer een uit te werken bestemming niet wordt uitgewerkt, maar in plaats daarvan een ander planologisch besluit wordt vastgesteld, zoals een nieuw bestemmingsplan met een eindbestemming, kan de uit te werken bestemming bij de planvergelijking worden betrokken als onderdeel van het oude planologische regime.

RECHTSPRAAK

Waterschap Hollandse Delta/water- en wegenvergunning

Windpark bij primaire waterkering. Ontvankelijkheid en relativiteitsbeginsel.

De Afdeling is van oordeel dat zich in dit geval geen omstandigheden voordoen die aanleiding geven voor het oordeel dat appellanten, die op een afstand van ongeveer 1 km van het windpark wonen, geen gevolgen van enige betekenis van het windpark kunnen ondervinden. Hierbij betreft de Afdeling dat appellanten bij het falen van de primaire waterkering Westersedijk op hun percelen te maken kunnen krijgen met wateroverlast.

De Afdeling is verder van oordeel dat met de regels uit de Waterwet onder meer wordt beoogd bescherming te bieden tegen overstromingen en wateroverlast. Deze regels strekken daarmee ook tot de bescherming van de belangen van diegenen van wie het woon- en leefklimaat mede door de bescherming tegen overstromingen en wateroverlast wordt bepaald. Weliswaar wonen appellanten op een afstand van ongeveer 1 km van de primaire waterkering en vlak achter een secundaire waterkering, maar niet uitgesloten is dat zij van een overstroming of wateroverlast als gevolg van het falen van dit deel van de primaire waterkering gevolgen kunnen ondervinden.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:818

Zaaknummer: 201802572/1/R3

Wetsartikelen: 1:2 lid 1 Awb, 8:69a Awb en 6.21 Waterwet

RECHTSPRAAK

Amsterdam/exploitatieplan ‘Buiksloterham, 5e herziening’

Exploitatieplan. Dynamisch karakter van inbrengwaarden. Sloopkosten. Looptijd exploitatieplan.

De Afdeling is van oordeel dat de raad de in de vorige herzieningen gehanteerde methode, waarbij de inbrengwaarden werden geïndexeerd op basis van marktontwikkelingen, niet heeft mogen omzetten naar een methode waarin de inbrengwaarden een statisch karakter hebben en niet wordt gekeken naar omstandigheden die plaats hebben gevonden na vaststelling van het exploitatieplan. Daarbij is van belang dat de inbrengwaarden van gronden, mede gelet op artikel 6.13, eerste lid, onderdeel c, ten eerste, van de Wro en artikel 6.2.3 van het Bro, worden beschouwd als geraamde kosten in verband met de exploitatie van de gronden. In de gevallen dat een kostenpost het karakter heeft van een raming, kan deze worden herzien. In bepaalde gevallen brengen de omstandigheden zelfs met zich mee dat een kostenpost moet worden herzien. Inbrengwaarden zijn daarop geen uitzondering. Dit blijkt ook uit een uitspraak van de Afdeling van 16 maart 2018, onder 11, ECLI:NL:RVS:2018:903, waarin de Afdeling overweegt dat inbrengwaarden, anders dan de raad veronderstelt, geen statisch, maar een dynamisch karakter hebben. Dit betekent dat ook de geraamde inbrengwaarden van gronden in voorkomend geval moeten worden herzien.

De sloopkosten die noodzakelijk zijn en zijn toe te rekenen aan de voorziene ontwikkeling, behoren tot de inbrengwaarde als bedoeld in artikel 6.13, eerste lid, onderdeel c, ten eerste, van de Wro en artikel 6.2.3 van het Bro, ongeacht of de gebruikswaarde of de complexwaarde van de betrokken gronden de hoogste waarde vertegenwoordigt.

Mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 6.20 van de Wro stelt de raad zich terecht op het standpunt dat de looptijd van een exploitatieplan in bepaalde situaties langer mag zijn dan de looptijd van het betrokken bestemmingplan. De Afdeling overweegt dat de raad de verlenging van de looptijd wel afdoende dient te motiveren. De enkele verwijzing van de raad naar de Structuurvisie Amsterdam 2040 is op zichzelf geen afdoende motivering voor een verdubbeling van de looptijd. Bij de keuze voor een langere looptijd die redelijk is, dient de raad alle belangen te betrekken, waaronder het belang van appellanten bij een zo nauwkeurig mogelijk in het exploitatieplan opgenomen looptijd. De stelling van de raad dat

artikel 6.20 van de Wro de mogelijkheid biedt om eerder een eindafrekening vast te stellen en dat het verlengen van de looptijd dus niet noodzakelijkerwijs tot gevolg heeft dat de eindafrekening pas in 2030 plaatsvindt, maakt het voorgaande niet anders, nu appellanten bij een eindafrekening die eerder plaatsvindt slechts het verschil tussen de exploitatiebijdrage die is betaald en de alsdan herberekende bijdrage terugbetaald krijgen voor zover dit verschil groter is dan vijf procent.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 13-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:827

Zaaknummer: 201801752/1/R1

Wetsartikelen: 6.13 lid 1 onderdeel c onder 1° Wro, 6.20 lid 3 Wro, 6.2.3 Bro, 6.2.4 Bro, 6.2.5 Bro, 3:2 Awb, 3:46 Awb en 40b tot en met 40f Onteigeningswet

RECHTSPRAAK

Goeree-Overflakkee/bestemmingsplan ‘Windpark Kroningswind’

Windmolenpark en ontvankelijkheid. Weidevogels en relativiteitsbeginsel.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen hanteert zij voor windparken op land als uitgangspunt dat gevolgen van enige betekenis aanwezig kunnen worden geacht binnen een afstand van tien keer de tiphoogte van de voor appellanten dichtstbijzijnde windturbine, gemeten vanaf de voet van de windturbine. In veel gevallen bestaat ook buiten deze afstand zicht op het windpark, vooral als het windpark in open landschap ligt. De Afdeling gaat er echter van uit dat de gevolgen van het zicht op het windpark voor het woon- en leefklimaat op een afstand van meer dan tien keer de tiphoogte in beginsel te beperkt zijn om nog te kunnen spreken van gevolgen van enige betekenis. Daarnaast gaat de Afdeling ervan uit dat op een afstand van meer dan tien keer de tiphoogte in beginsel geen andere gevolgen van enige betekenis van het windpark zijn te verwachten, zoals geluid- of slagschaduw hinder van enige betekenis. Hoewel de woning van appellant zich bevindt op een afstand van meer dan 1499,90 m van de dichtstbijzijnde windturbine, bevindt een groot gedeelte van het perceel van appellant, waaronder de direct aan de woning grenzende tuin en een stuk grond waarop een bijgebouw staat, zich wel binnen de afstand van 1.499,90 m tot de dichtstbijzijnde windturbine. Hierdoor is in dit geval niet zonder meer uitgesloten dat appellant gevolgen van enige betekenis kan ondervinden op zijn perceel.

Gelet op de genoemde minimale afstand van 1.425 m tussen de voorziene windturbines en het perceel van appellant is het niet aannemelijk dat de door appellant gevreesde effecten van de windturbines voor weidevogels de kwaliteit van zijn directe leefomgeving zullen aantasten. Voorts heeft appellant geen feiten of omstandigheden aangedragen op grond waarvan zou moeten blijken dat sprake is van verwevenheid tussen de belangen van appellant en de bescherming van weidevogels. Gelet hierop strekken de normen van de Wnb kennelijk niet ter bescherming van de belangen van appellant.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:682

Zaaknummer: 201806841/1/R3

Wetsartikelen: 1:2 lid 1 Awb en 8:69a Awb

RECHTSPRAAK

Bloemendaal/'2e reparatiebestemmingsplan Bloemendaal 2012'

Hockeyvelden, lichtmasten en vleermuizen. Lichthinderonderzoek. Verlichtingssterkte. Drempelwaarde. Uitvoerbaarheid en Wet natuurbescherming.

De Afdeling is van oordeel dat de raad onvoldoende heeft onderbouwd dat de Wnb niet in de weg staat aan de uitvoerbaarheid van de lichtmasten wat betreft de gewone dwergvleermuis.

De raad heeft aangevoerd dat er geen negatieve effecten zullen zijn op eventuele paarverblijven op grotere afstand dan 100 m van de hockeyvelden, omdat aangenomen mag worden dat de verlichtingssterkte bij die paarverblijven lager zal zijn dan 0,6 lux. In het deskundigenbericht staat echter dat de drempelwaarde van 0,6 lux niet wetenschappelijk is onderbouwd en dat een verlichtingssterkte van 0,1 lux een veilige ondergrens is. Anders dan de raad meent, heeft de Afdeling in een uitspraak van 16 april 2014 geen inhoudelijk oordeel gegeven over de drempelwaarde van 0,6 lux. Uit het aanvullende lichthinderonderzoek kan niet worden afgeleid dat op een afstand van meer dan 100 m van de velden de verlichtingssterkte niet hoger zal zijn dan 0,1 lux. In dat onderzoek is de verlichtingssterkte alleen tot een afstand van 40 m berekend en op die afstand zijn op sommige plekken in het bos hogere verlichtingssterktes dan 0,1 lux berekend.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 20-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:547

Zaaknummer: 201709283/1/R1

RECHTSPRAAK

Roerdalen/omgevingsvergunning

Appellant is belanghebbende nu niet is uitgesloten dat hij gevolgen van enige betekenis ondervindt van de geitenhouderij.

Casus

Omgevingsvergunning beperkte milieutoets voor het wijzigen van een bestaande legkippenhouderij in een melkgeitenhouderij. Appellant voert in hoger beroep aan dat hij ten onrechte niet is aangemerkt als belanghebbende bij de omgevingsvergunning.

Rechtsvraag

Is appellant belanghebbende doordat hij gevolgen van enige betekenis kan ondervinden?

Uitspraak

Bij de beoordeling van de belanghebbendheid van appellant dient de afstand van de geitenhouderij tot zijn perceel (en niet tot zijn woning) als uitgangspunt te worden genomen. De perceelgrens ligt op een afstand van ongeveer 650 m van de inrichting. Gelet op deze afstand is het niet uitgesloten dat appellant gevolgen van enige betekenis ondervindt van de geitenhouderij in de vorm van een verhoogd gezondheidsrisico. Dit oordeel vindt steun in de door appellant overgelegde rapporten. Daarom moet hij worden aangemerkt als belanghebbende bij de omgevingsvergunning.

Instantie: Raad van State

Datum uitspraak: 06-03-2019

ECLI: ECLI:NL:RVS:2019:718

Zaaknummer: 201804833/1/A1

Wetsartikelen: 1:2 Awb

RECHTSPRAAK

gs Noord-Brabant

Volledige intrekking is laatste middel. Verweerder heeft onvoldoende onderkend dat hij de voor vergunninghouder minst bezwarende weg moet kiezen om het milieu te beschermen.

Casus

Intrekking omgevingsvergunning voor het verwerken van loodhoudend beeldbuisglas. Eiseres is van mening dat verweerder op een onjuiste manier toepassing geeft aan artikel 5.10 van het Besluit omgevingsrecht (Bor), omdat uit deze bepaling niet de bevoegdheid tot intrekking van een vergunning is te herleiden.

Rechtsvraag

Had verweerder een minder verstrekkend besluit kunnen nemen?

Uitspraak

Op grond van artikel 5.10, tweede lid, van het Bor moet verweerder binnen een jaar na vaststelling van het LAP3 een verleende vergunning toetsen aan het LAP3 en zo nodig actualiseren. Artikel 5.10, tweede lid, van het Bor bevat alleen een actualiseringsverplichting, niet een intrekkingverplichting. Als bij het actualiseren blijkt dat de omgevingsvergunning het milieu ontoereikend beschermt, zal verweerder de voor vergunninghouder minst bezwarende weg moeten kiezen om het milieu te beschermen. Dit vloeit voort uit het proportionaliteits- en het evenredigheidsbeginsel. Verweerder heeft onvoldoende onderkend dat hij de vergunning ook kan wijzigen of gedeeltelijk intrekken.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 22-02-2019

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2019:1040

Zaaknummer: 18-1667T

Wetsartikelen: 5.10 lid 2 Bor en 2.33 lid 1 onderdeel d Wabo